

med den saa vanskelige Kunst, at oversætte, i Almindelighed bliver øvet.

Den danske Forfatter, der nærmest kan siges at være aandsbeslægtet med Charles Dickens, er upaatvilelig S. C. Andersen, som ogsaa er en personlig Ven af denne Digter, og som har udøstet en meget livlig og interessant Skildring af sit Ophold hos ham i Sommeren 1857. Dickens' med Malerier og Konstfager opfyldte Vinterhjem er i London, men om Sommeren opholder han sig paa et smukt, af to herlige libanonske Cedertæer beskyttet Landsted i Nærheden af Gadshill, som Shakespeares har udseliggjort. Her blev Andersen modtagen af Dickens, som staaer i sin Manddoms bedste Alder og som er ungdommelig, livfuld, veltalende og rig paa en Humor, der gjennemstraaes af den varmeste Hjertelighed. For at betegne ham siger den danske Digter: „Tag det Bedste ud af alle Dickens' Skrifter, dan Dig deraf Billebet af en Mand, og Du har Charles Dickens.“ Hans Kone skal have en ikke ringe Fighed med Agnes i Romanen David Copperfield, og hun har staaet ham ni Børn, nemlig to Døtre, der ere voksne, og syv Sønner, der i Friiden klatrede om paa Grenene i de magtige Cedertæer eller spillede Langbold med Dickens selv i Skjortearmer paa den store, grønne Mark tæt ved Haven. Dickens skal ikke blot være Digter, men tillige en af Tidens første dramatiske Kunstnere. Han har ofte deeltaget i Forestillinger i velgjørende Siemod, og Andersen saae ham tilligemed William Collins, Forfatteren til „The woman in white“, spille i et Stykke, der opførtes til Fordeel for den bekjendte Pstipendforfatter Douglas Jerrolds Enke; Dronningen overværede denne Forestilling, der sluttede med Farcen „En Nattegjest“, udført med mageløs Livlighed og Lune af Charles Dickens og Udgiveren af „Punch“, Herr Mark Lemon. S. C. Andersen siger, at Dickens spiller med gribeende Sandhed og stor dramatisk Genialitet, med en Ro og en Naturlighed, der var ganske forskjellig fra den sædvanlige Maade at spille Tragedie paa i Frankrig og England, og han finder, at han i det Tragiske i hoi Grad ligner Michael Wiehe.

S. C. M.

Ugens Politik.

Den 2den Januar 1862.

De i denne Uge foresaldne Begivenheder have endnu ikke affloret den politiske Situation og Hovedspørgsmaalet. De nordamerikanske Fristaters Forhold til England henstaaer uafgjort trods de fra New-York indkomne Telegraphdepecher, der snarere bidrage til at forøge, end til at fjerne Uvissheden. Man veed kun, at ikke blot Frankrig, men ogsaa Østerrig og Preussen have udtalt sig misbilligende om Trentanliggendet for Cabinetet i Washington, og at den franske Udenrigsminister, selv om Englands Ultimatum mod Forventning forkastes, vil foretage endnu et Skridt for at forebygge et Sammenstød mellem de to stridende Magter. De omtalte Telegraphdepecher ere derimod saa uklare, at Dagspressen nærer Tvivl om de af dem bragte Meddelelseres Rigtighed, og „Times“ nærer endnu stædte Haab om Spørgsmaalets fredelige Løsning, medens „Morning Post“ derimod er ængsteligere, og „Army and Navy Gazette“, en officiel Tidende, beretter, at alle Foranstaltninger ere truffne til siebliffelig at sende 20,000 Mand til Krigsskuepladsen, hvis Lincoln giver et afflaende Svar paa Lord Lyons Depeche. Den af os alt omtalte Efterretning, at der førtes hemmelige Underhandlinger mellem Siden og Norden for det Tilfælde, at en Krig med England skulde udbrude, synes nu at bekræfte sig: endog „Globe“, der inspireres af Ministeriet, erklærer, at en Beslutning af Nordstaterne om at begynde Krig med England nødvendigvis forudsætter den Plan, at alle sig fra Sydstaterne og oversire Fjendtlighederne til Canada, hvilket er Sewards forlængt vedkjendte Politisk, saa at den engelske Regjering først Skridt for være hurtigt at anerkjende Sydstaternes Uafhængighed, hvilket „Morning Herald“ ogsaa anbefaler.

Naar vi udtage, at Kampen mellem det reactionaire og det liberale Parti i Østerrig og Preussen udvikler sig mere og mere; at Ministeriet Ricasoli vakler af Mangel paa Ministre, og at Bladet „La Patrie“ i en Artikel, der tilskrives La Gueronniere, fordrer Pressefrihed, ansvarlige Ministre og Valg uden Indblanding af Regjeringen, — hvilken Artikel har vaft saamegen Opmagt i Paris, at det endnu er blevet forbudt de andre Blade at omtale den — er denne Uge aldeles blotet for politiske Nyheder, og vi ville derfor henytte den til vor Naadighed staaende Plads til at kaste et flygtigt Tilbageblik paa det nu forløbne Aar. Et saadant Tilbageblik er ingenlunde glædeligt. I vort eget Fædreland have Begivenheder, der ere i altsor frisk Minde til atter her at omtales, ført os ned ad „Indbrommelsernes Skraaplans“ og, for at undgaae den truende Forbundsexecution, til Underhandlinger med de to tydske Stormagter, om hvilke man alt i Forveien med Visshed kunde sige, at de vilde være frugtløse, fordi den danske Regjering kun vilde forhandle med disse Cabinetter om Holstens Stilling ligeoverfor det øvrige Rige, medens disse ikke vilde undlade at drage Slesvig med ind i de diplo-

matiske Forhandlinger. Denne Formodning gif ogsaa i Dypfuldelse, og den danske Regjering har i et for nogle Dage siden afgaaet Svar med Beslemthed tilbagevisti Forsøget paa atter at knytte det Baand, der isfoge Tydslands Forbringinger skulde gjensforene Holsten og Slesvig. Rigsraadet, som træder sammen om nogle Uger, vil have at afgjøre, om Ministeriet har handlet klogt i at forhale Sagens endelige Afgjorelse, om den politiske Stilling var gunstigere for os i Sommer, eller om den nærværende Tingenes Tilstand aabner lysere Udsigter. Vi haabe, at denne Forsamlings Beslutninger vilde staae i Samklang med Tielblikkets Alvorsfuldhed, og at den vil vide at værne om Fædrelandets Værdighed og træde Uafhængighed. Aaret 1861 har dog i det Hele taget været langt mere fredeligt, end der var Grund til at vente. For tolv Maaneder siden var der al Anledning til at formode, at Misforstaaelsen i Rom, Venedig, Ungarn og Polen skulde give sig Luft i en Krig. De gløden og letfærdige Italiener synes dog at have forandret deres Natur i Modgangens Skole, de optræde nu med Nordens Besindighed og Standhaftighed. De ere blevne ramte af den største Ulykke, som selv deres værste Fjende kunde ønske dem, de have mistet den Statsmand, der havde dem til et uafhængigt Folk. Der var Grund til at befrygte, at, da Øden lammede hans Arm, vilde ingen Anden være stærk nok til at føre Italien gennem de Farer, der true dets nys erhvervede Frihed. Den Politik, der gjenoprettede Kongeriget Italien, var saa fuldstændig hans Værk, at kun saa Mennesker vare dristige nok til at troe, at Italienerne uden ham skulde være istand til at optræde saaledes, som om de alt i et Aarhundrede havde været i Besiddelse af en constitutionel Regjeringsform. Spørgsmaalet om Krig og Fred berøer ikke mere paa Garibaldis uanfærlige Patriotisme, men Italienerne finde sig med Naalmodighed i at vente, indtil det behager Frankrig at tilbagegive dem deres eneste mulige Hovedstad, og indtil den uundgaaelige Straf for mange Aars flette Regjering har svækket Østerrigs Magt og frigjort Venedig. Østerrig har i det sidste Aar med hurtige Skridt no-met sig den Afgrund, i hvilken dets Fjender med Glæde vilde see det styrte. Dets Finantser ere i en saa uheldig Forfatning, at selv Tyrkiet nyder bedre Credit, og Udgifterne til Armeen ere dog saa store, at de gjøre Krav paa alle Landets Hjælpebidder. Og alligevel maa Hæren forøges, hvis Keiseren med nogenlunde Held skal kunne bekæmpe sine Underfaatters Haab. Den nye Forfatning er fuldstændig mislykket, da Halvdel af Riget ikke vil modtage den; thi Keiseren er ikke blot uenig med Ungarerne, som i Aaret 1848 jerslode den lovsige Stilling, i hvilken de nu saa klogt optage Kampen; men det loyale Croatien er næsten ligesaa misforstaaet. Forledes den nærværende Crise skal ende, er let at forubsee, da det er umuligt, at en Tingenes Tilstand kan vedblive, der kræver flere Penge til Armeen, end Nationen kan skaffe tilveie, og Tielblikket vilde være særdeles gunstigt for Østerrigs Naboer: Tyrkiet og Rusland, til at fiste i oprørt Vand, hvis disse Riger ikke havde nok at gjøre med at hævede deres nationale Tilværelse uden at tænke paa Erobring. Tyrkiet gennemgaaer ligesom Østerrig en finantseel Crise. Aaret er rigtignok hængaaet uden nye Blodsudgydelser paa Libanon, naagt Hæren ikke er forbi, og i Herzegovina har det ottomanske Rige vist sig i et endnu ufordeeltigere Lys, da en tyrkisk Arme og den bedste tyrkiske Feltherre kun med stor Moie have holdt nogle Stammer Bjergboere i Stal. Med Hensyn til de indre Kampe, der i Løbet af dette Aar have fundet Sted i Rusland, besidde vi kun ufuldstændig Kundskab, men de Efterretninger, vi have modtaget fra dette Rige, vidne om en Gjæring, som den ubetydeligste Feil kan forvandle til en Revolution. Selv i St. Petersborg nedsage de en saa ubetydelig Omstændighed, som nogle Studenteroptøier, Keiseren til pludselig at vende tilbage til sin Hovedstad. I Polen er Forholdet endnu værre, og en almindelig Opstand blev kun forebygget ved at anvende de voldsomste og blodigste Forholdsregler. I Tydsland har Attentatet paa Kongens Liv, Kongen af Guds Naades Kroning, Nationalforeningernes Optraad og Bestræbelserne for at skabe en tydsk Flaade afbrudt Censformigheden, medens Udsaldet af Balgene vilde vække Haab om, at Preussens Frihed, der i Politiets Hænder hidtil næsten har været nominal, vilde blive en Virkelighed, hvis det ikke Dag for Dag tydeligere viste sig, at Wilhelm Erobreren, langtsfra at fornegte sin Fortid, tværtimod gjør fælles Sag med Reactionen mod sit ulykkelige Ministerium. I Frankrig har en despotisk Regjering fremkaldt den samme finantsele Forvirring, som i Østerrig og Tyrkiet, men den har aabenbart sig i en mildere Form og havt heldigere Virkninger, idet den har ført til en mere parlamentarisk Behandling af Statsbudgettet. Bonndomsøden har næsten været ligesaa søkelig i Frankrig som i England og nødvendiggjort Sparksomhed i Statshuusholdningen, da det vilde falde meget vanskeligt at paalægge nye Skatter i det nærværende Tielblik; hvis det var muligt for England at forholde sig neutralt, vilde det maaskee blive Keiseren, der saae sig nødsaget til at sprænge den amerikanske Blokade, men Skjebnen synes at have bestemt, at det er England, der skal rage Kastanierne ud af Ilden.

Men det er ikke paa Grund af nogen Begivenhed i den gamle Verden, at Aaret 1861 vil blive erindret i Historien.

Ulykken, der har ramt Amerika, er saa stor, at Øynet dera for et Tielblik har forhindret, at den overalt i Europa herstende Gjæring er kommen til Udbrud. For et Aar siden havde Syd-Carolina neppe foretaget det første Skridt, der skulde føre til Unionens Opsløsning. Det syntes meget tvivlsomt, om de andre sydlige Stater vilde følge dets Exempel, og endnu mere usandsynligt, at dette Skridt skulde føre til en saa blodig og brodermorderisk Kamp. Men siden den Tid have Begivenhederne udviklet sig med den paa den anden Side af Atlanterhavet eiendommelige Hurtighed. En eneste lille Stats Præsident har ført til Halvdel af Unionens bevæbnede Opstand. En Million Mennesker, som for tolv Maaneder siden vare fredelige Borgere i den samme Stat, staae nu under Baaden og bestræbe sig med et Had, som kun Slægtninge kunne nære, for at ødelægge hinanden. Mangfoldige Fægtninger have alt godtgjort, at Washingtons Værk er rhyet i sin Grundvold, medens sørgelige Operationer tilføes og tillands vise, hvormegen Livskraft Unionen endnu besidder. Nordens Sag var fra Begyndelsen af retfærdig; det optraadte som Lovens Haandhæver ligeoverfor en Opstand, det forjægtede Balgurusens Sag ligeoverfor Sværdets, Frihedens Ret ligeoverfor Slaveriet. Men trods disse Fordele blev Unionen dog slaet næsten i ethvert Sammenstød, fordi Præsidenten og hans Ministre ved alle Leiligheder og paa den mest aabenbare Maade have godtgjort deres politiske Udygtighed. I Begyndelsen sympatiserede Europa med de nordlige Stater, fordi Afsthyen for Slaveriet er saa stor, at man tog Parti mod Syden, der søgte at opretholde dette fjændige System, uden at man gav sig Tid til at undersøge, om de nordlige Stater virkelig for Alvor vilde kuldaste det. Men Regjeringen i Washington søgte hurtigt at befrie sig for enhver Mistanke om abolitionistiske Tendenser, medens de i Maryland udsævede Grusomheder, Fængslingerne i La Fayette, den kneblede Presse og de krankele Domrole have ender Tvivl om, at de Politikere, der altid førte Friheden paa Læberne, i Grunden vare de største Despoter. Den offentlige Mening var alt bleven ugunstig fundet mod Norden, da Forhaanelsen af det engelske Flag gav den hjerne Kamp forhøiet Interesse. De centnertunge Følger af dette Skridt ville først søles i Aar, men Anelsen om hvad der maaskee forestaaer, har lagt sig som en mørk Skygge over det forløbne Aars sidste Dage og varklet om fremtidige Ulykker, som Bugen kan indbese uden Beskyrmning.

M.

Windsor,

der er bygget paa en Hoi af Wilhelm Erobreren, men i Eidernes Løb er meget udvidet og forandret, er siden Carl II den engelske Kongefamilies Sommerresidents. Det er beliggende i en Afstand af omtrent 4 1/2 Mil fra Hovedstaden ved Themsens søndre Bred. Med Great-Western-Jernbanen tager man til Stationen Slough, hvorfra man for en ringe Betaling med Omnibus naaer Windsor, idet man kommer forbi den berømte Opdragelsesanstalt Eton. Byen Windsor frembyder intet Interessant; vi ville derfor strax begive os gjennem Castle Street til Slotet. Man betræder Slotsgrunden gennem Henrik VIII's Port og naaer først den nedre Gaard og det prægtige gothiske Capel St. George. I dette Capel, hvor Ridderne modtage Hofebaandet, findes de engelske Kongegrave, hvoraf især udmærke sig Edoard IV's Særmonument af Quinten Meys. Den 23de December bifattes ogsaa der de jordiske Levinger af Prinds Albert, i Overværelse af hans Søner og et ringe Følge af Thronens nærmeste Omgivelser.

Fra Gaardens østlige Side naaer man til Melleंगाarden, hvor det runde Taarn især tager sig forbelegligt ud. Dette Taarn er Slotets egentlige Fæstningsværk; det er 192 Fod langt, 93 Fod bredt og 148 Fod høit. I den store Gaard ved Taarnets Fod staaer Carl II's Broncestatue; paa Gaardens nordlige Ende findes Johannestaarnet og imellem begge Taarnene seer man Dronningens Audientsgemak, med hvilket den kongelige Beboelselighed begynder. Denne er en Række prægtige Værelser, hvoriblandt Balsalen er 90 Fod lang, 20 Fod bred og 33 Fod høi. St. Georgehallen med Portraitgalleri af de engelske Konger og Waterloogalleriet, van Dvd-Bærelset med 22 Malerier af denne Kunstner, ligesom de øvrige mangfoldige, tildeels med Gobelins rigt udsmyrede Gemakker, indeholde værdifulde Malerier. Gjennem den fremspringende Port og Georg IV's Taarn kommer man ud paa Nordterrassen, hvorfra man har en prægtig over tre Mile vid Udsigt.

Windsor frembyder, foruden sin herlige og storartede Park, en smuk og smilende Omegn: Blachness, Belvedere, Bisshops-gate; fra den ikke langt derfra liggende Snowhill præfenterer Slottet sig majestætisk. Det er derfor intet Under, at Windsor altid har været Kongefamilien's kjæreste Opholdssted i Sommer- og Efteraarsmaanederne; her var det, at den store Sorg ramte den, som gjorde et ulægeligt Skaar i dens Vlykke, og hvorom Budslæbet er bleven hørt overalt med den største Deeltagelse.